

Processos de Pau

- La mediació de Kofi Annan va permetre resoldre la crisi política a Kenya.
- Va començar el desplegament de la missió conjunta de pau UA-ONU a Darfur, encara que amb falta d'efectius. El procés es va veure dificultat per la proliferació d'actors i facilitadors.
- La UE va donar llum verda a l'operació de manteniment de la pau a la frontera entre el Txad i el Sudan, països que van signar un nou acord de pau al Senegal.
- Govern i grups armats van assolir un acord de pau a l'est de la RD Congo després de la Conferència sobre la pau i el desenvolupament per a les províncies de Kivu Nord i Kivu Sud.
- La societat colombiana es va mobilitzar massivament per a posar fi al segrest i al conflicte armat.
- El parlament nepalès va abolir la monarquia i va proclamar el país un Estat Federal Democràtic Republicà.
- A Sri Lanka, l'LTTE va manifestar estar disposat a reiniciar negociacions de pau.
- Els líders de les dues comunitats xipriotes van acordar reprendre les negociacions.
- Hamàs va oferir un alto el foc a Israel a canvi de la fi dels atacs de l'exèrcit israelià i la reobertura dels punts de trànsit a Gaza.

En aquest apartat s'analitzen aquells conflictes armats o conflictes no resolts que han entrat en una fase de negociació formal, que estan immersos en un clar procés de pau o que estan explorant l'inici d'unes negociacions. Dels **54 processos analitzats**, set es refereixen a conflictes ja acabats, i cinc a conflictes en els quals no ha estat possible iniciar les negociacions. Dels 42 restants, 20 es refereixen a conflictes armats actius, i 22 a conflictes no resolts definitivament.

3.1. Evolució dels processos de pau

La meitat de les negociacions han presentat dificultats al llarg del trimestre, encara que s'han produït bastants fets positius que apunten a la resolució d'alguns dels conflictes en el decurs de l'any.

Taula 3.1. Evolució de les negociacions al finalitzar el primer trimestre del 2008

Be (5)	Amb dificultats (21)	Malament (10)	Ex exploració (6)
Índia-Pakistan Kenya <i>Nepal (Terai)</i> RCA <i>Xipre</i>	<i>Burundi (FNL)</i> Colòmbia (ELN) Etiòpia-Eritrea <i>Filipines (MILF)</i> <i>Filipines (MNLF)</i> <i>Geòrgia (Ossètia Sud)</i> <i>Iemen</i> <i>Índia (DHD)</i> <i>Líban</i> <i>Mali</i> Nigèria (Delta) <i>Palestina</i> Pakistan (Baluxistan) Pakistan (Waziristan) RD Congo (Kivus) <i>Sàhara Occidental</i> <i>Senegal (Casamance)</i> Somàlia Sudan (Darfur) Txad Uganda (LRA)	<i>Armènia-Azerbaidjan</i> <i>Colòmbia (paramilitars)</i> <i>Geòrgia (Abkhàzia)</i> <i>Índia (kukis)</i> Índia (ULFA) <i>Indonèsia (Papua O.)</i> Israel-Palestina <i>Kosovo</i> <i>Myanmar (NLD)</i> Myanmar (KNU)	Afganistan Etiòpia (Ogaden) <i>Índia</i> <i>(Hizbul Mujahedin)</i> RDC (FDLR) Sri Lanka Tailàndia (Sud)

(En cursiva s'assenyalen els conflictes no resolts i que no estan en fase de lluita armada o que en aquests moments no són catalogats com "conflicte armat". En negreta, els nous casos oberts, encara que ja ho hagin estat alguna vegada en el passat)

Àfrica

a) Àfrica Occidental

Els governs de **Benín** i **Burkina Faso** van arribar al març a un **acord històric sobre els territoris i les localitats que es troben en la seva disputada regió fronterera**, per a evitar que es produeixin conflictes. D'aquesta forma, els representants van signar un acord per a l'administració concertada i pacífica de la zona, i van arribar al compromís que cap dels dos països realitzarà cap acte visible de sobirania en els 68 quilòmetres quadrats que comprenen les localitats de Koalou, Niorgou I i Niorgou II. Així queda prohibida tant la instal·lació d'edificis d'ús militar o comissaries de policia com la presència de cap bandera a l'àrea. A més, la població tindrà l'opció de votar en el país que triï. Igualment es crearà una comissió conjunta per a supervisar la instal·lació d'infraestructures de forma cooperativa entre els dos governs, ja que la falta d'una delimitació clara de les fronteres havia provocat que cap d'ells invertís en la creació d'infraestructures socials bàsiques.

Al llarg dels primers mesos de l'any es van anar implementant els acords de pau assolits al març del 2007 (**Acords d'Ouagadougou**) entre el President de **Côte d'Ivoire** i el líder de les *Forces Nouvelles* (FN). Es va iniciar el procés de desarmament, que afecta a 5.000 soldats i a 33.000 membres de les FN, i les Forces Armades es van retirar de la línia de foc que dividia el país. El Tribunal Militar d'Abidjan va emetre una ordre d'arrest internacional contra el militar colpista Ibrahim Coulibaly, inculpat d'atemptar contra l'autoritat de l'Estat. A finals de febrer es van trobar el President Laurent Gbagbo i el líder de les FN, Guillaume Soro, qui va assenyalar l'existència de quatre obstacles per a la implementació dels acords d'Ouagadougou: la lentitud en el procés de presa de decisions consensuades; la insuficiència de mitjans tècnics per a accelerar el treball de les audiències itinerants; el retard en la mobilització de fons per part dels donants per a donar suport al programa de sortida de la crisi; i qüestions de seguretat i intents de desestabilització interns i externs. No obstant això, el primer ministre va ressaltar els assoliments aconseguits fins al moment, com el desmantellament de la zona de confiança, el començament del desplegament de l'administració en el nord o el llançament de les audiències itinerants. Al març, el primer ministre, Guillaume Soro, va desvetllar que el futur de les *Forces Nouvelles* serà decidit després de les eleccions presidencials. Igualment, va assenyalar que aquests comicis deixaran després el camí lliure per a la formació de nous partits polítics que puguin aportar nous aires al país. Com aspecte negatiu, l'organització anticorrupció internacional *Global Witness* va informar que les *Forces Nouvelles* continuaven desenvolupant una economia de guerra cobrant taxes il·legals sobre la producció i el transport de cacau i diamants, fet que està retardant la implementació dels acords de pau i les eleccions.

Al **Níger**, el Govern va continuar sense reconèixer l'organització tuareg MNJ com a grup polític, pel que aquest grup va continuar realitzant atacs i amenaçant amb realitzar atemptats a gran escala contra les companyies uraníferes de França i la Xina que operen a la regió. Davant la inestabilitat de la zona, **ECOWAS** va acordar celebrar una conferència regional a **Bamako (Mali)** sobre la situació al Sahel i la seguretat en el Sàhara, especialment motivada per la insurrecció tuareg al nord de Mali i Níger. A finals de febrer, el Govern va prorrogar per segona vegada l'estat d'alerta a la regió del nord d'Agadez, i, al març, el MNJ va anunciar amb motiu de l'aniversari del seu aixecament la posada en llibertat de 25 persones que seguien segrestades. El grup va ser lliurat a les autoritats líbies, que van intentar intercedir com a mediadores en les tensions desencadenades al nord del país.

Sobre la situació de la regió del Delta del Níger, a **Nigèria**, el Vicepresident Goodluck Jonathan va assumir a principis d'any el lideratge de les negociacions amb els grups armats que operen en el Delta i es va reunir amb un consell d'ancians i representants d'organitzacions armades i civils, en un intent de revifar les converses de pau. D'aquesta forma pretenia concloure els contactes previs al diàleg formal abans de març. El *Ijaw Youth Council*, membre de l'equip negociador, va anunciar que reprendria les converses. No obstant això, el grup armat MEND va rebutjar participar a les negociacions fins que un dels seus líders, Henry Okah, que es trobava arrestat a Angola, no fos posat en llibertat, i va sol·licitar la mediació del president dels EUA, George W. Bush, que en aquell moment es trobava de gira pel continent. Al febrer, un grup de destacats militants i activistes de la regió es van declarar disposats a reprendre les negociacions amb el Govern per a la implementació del full de ruta. Entre ells es trobava el comandant rebel Ekpemupolo, líder d'una facció del MEND i cap

de la formació *Federated Niger Delta Ijaw Communities*. Al març, la família del suposat líder del MEND, Henry Okah, que va ser extraditat des d'Angola, va informar que Okah s'havia reunit amb el vicepresident, Goodluck Jonathan, a Sud-àfrica i havia establert amb ell un pacte informal perquè aquest participés en els acords de pau i no fos perseguit per les forces de seguretat. També és destacable que centenars de persones es van manifestar al març a la regió Ogoni per a protestar de forma pacífica contra la petrolera Shell, després que el MOSOP acusés a l'empresa de voler reiniciar les seves operacions a la zona sense consentiment de les autoritats.

El conflicte de la regió de Casamance, al Senegal, va continuar sense resoldre's definitivament en els primers mesos de l'any, ja que faccions de l'MFDC van continuar realitzant accions armades i van dificultar el retorn de les persones desplaçades.

b) Corn d'Àfrica

La tensió entre Etiòpia i Eritrea a la zona fronterera va continuar durant el primer trimestre de l'any, amb acusacions mútues de violar la Zona Temporal de seguretat supervisada per la UNMEE, que va haver de retirar temporalment les seves forces a Eritrea per les dificultats que li va posar el govern d'aquest país. El Secretari General de l'ONU, en el seu informe sobre la situació entre ambdós països publicat al març, va instar el consell de Seguretat de l'ONU a implicar-se en la disputa fronterera entre Eritrea i Etiòpia, ja que podria deteriorar-se greument si seguia sense ser abordada. Sobre el conflicte d'Etiòpia a la zona d'Ogadèn, en els primers mesos de l'any no van prosperar les peticions de negociació que havia realitzat el grup armat d'oposició ONLF. Tanmateix, la zona estava immersa en una greu crisi humanitària, que fins i tot va motivar la visita d'una delegació nord-americana. Al març, a més, l'ONLF va afirmar que havia causat la mort de 43 soldats de les FFAA durant dues setmanes d'enfrontaments a la regió d'Ogadèn.

A Kenya, a principis de gener del 2008, la tensió derivada de les eleccions legislatives i presidencials del 27 de desembre del 2007 va culminar amb una escalada de la violència que en un mes i mig va causar la mort de més de mil persones i el desplaçament forçat de 300.000 més. Els fets van tenir lloc després de l'anunci dels polèmics resultats que renovaven el mandat de Mwai Kibaki, i que no van ser acceptats per l'oposició liderada per Raila Odinga, líder de l'*Aurenja Democratic Movement* (ODM), ni aprovats pels observadors internacionals, a causa del frau i les diverses irregularitats comeses. Els actes de violència van tenir lloc principalment a Nairobi, Mombasa i la zona occidental del país, i la instrumentalització de les diferències ètniques va contribuir a l'agreujament de la situació, ja que es van produir diversos atacs intercomunitaris entre grups de joves kikuyus (ètnia Kibaki) i grups de luos (ètnia Odinga). A l'iniciar-se els enfrontaments, la UE i els EUA van portar a terme importants pressions sobre Mwai Kibaki perquè acceptés una mediació internacional o iniciés un diàleg amb l'oposició per a buscar una sortida política a la situació. El President de torn de la UA, el ghanès John Kufuor, va realitzar tasques de bons oficis i va visitar Kenya per a reunir-se amb els dos protagonistes de la crisi i intentar buscar una solució política. Així, van aconseguir que s'acceptés la mediació de l'exsecretari General de l'ONU, Kofi Annan. Durant la segona setmana de gener, el Fòrum d'Antics Caps d'Estat i de Govern i altres Líders Africans, iniciativa coneguda com Àfrica Fòrum, es va reunir a Kenya sota la presidència de l'antic president moçambiquès, Joaquim Alberto Chissano, amb el suport del PNUD. Dies després, el President de Kenya, Mwai Kibaki, i el líder de l'oposició, Raila Odinga, es van reunir per primera vegada per a buscar una solució a la crisi. Al mateix temps, es va desencadenar una important pressió i mediació internacional encapçalada per l'anterior Secretari General de l'ONU, Kofi Annan, que va liderar un equip mediador en el qual es van integrar l'expresident tanzà, Benjamin Mkapa, i l'esposa de Nelson Mandela, Graça Machel, al costat del President d'Uganda, Yoweri Museveni, que van realitzar tasques de bons oficis entre ambdós capdavanters per a intentar solucionar el contenciós. Al febrer, la mediació de Kofi Annan va començar a donar els seus primers resultats, centrats en els quatre punts bàsics que van conformar l'agenda del pla de pau de Kofi Annan, a saber: posar fi a la situació de violència, afrontar la situació humanitària derivada dels esdeveniments, resoldre la crisi política i, finalment, afrontar les injustícies històriques i les disputes per la propietat de la terra. Les parts van acordar 18 accions per a posar fi a la violència, que incloïen la desmobilització de les milícies i el control dels discursos provocadors que incitaven a l'odi entre els dos sectors. Com a resultat de la pressió, finalment van assolir un acord de repartiment de poder el 28 de febrer, com un pas més en la gestió de la crisi postelectoral iniciada el

desembre passat. L'acord contemplava|preveia la creació de la figura del primer ministre, que serà ocupada pel líder opositor, i la modificació de la Constitució, qüestió aprovada pel Parlament per unanimitat. Queden pendents els detalls sobre la composició del govern i del programa, i un procés de reformes constitucionals, legals i institucionals. Les parts van acordar també l'establiment d'una comissió de veritat, justícia i reconciliació, un equip que s'encarregarà d'investigar els fets esdevinguts durant les eleccions i de la violència postelectoral, i alhora farà una revisió independent de les eleccions.

Sobre el conflicte de **Somàlia**, a principis de gener va prestar jurament el nou Govern Federal de Transició (GFT), format pel Primer ministre, Nur Hassan Hussein, i que estarà compost per 15 Ministres i cinc Ministres adjunts. El comissionat de pau i seguretat de la UA, Said Djinnit, per la seva banda, va anunciar un **Full de ruta per a aconseguir la pau a Somàlia**, amb quatre punts principals: l'enfortiment del procés polític a través de la reconciliació, un major increment de la participació internacional en el manteniment de la pau, la creació d'un espai segur per al lliurament de l'ajuda humanitària, i la construcció de les institucions del GFT perquè puguin plantar cara a la situació. Al març, els **EUA van decidir incloure formalment el grup de militants islamistes al-Shabaab a la llista d'organitzacions terroristes** per a incrementar la seva pressió sobre el grup, que Washington defineix com el principal vincle d'Al-Qaida al Corn d'Àfrica. AL-Shabaab és l'ala militar de la Unió dels Tribunals Islàmics, que va tenir el control de Mogadiscio i gran part del centre i sud del país durant l'any 2006, fins que Etiòpia el va envair Somàlia amb suport del GFT. El Primer ministre, Nur Hassan Hussein, va anunciar a mitjans març la seva voluntat d'iniciar un diàleg polític amb l'oposició per a posar fi al conflicte armat que travessa el país. Sobre el futur desplegament d'una missió de l'ONU al país, el Departament d'Operacions de Manteniment de la Pau va identificar quatre escenaris possibles: la recol·locació del personal de les Nacions Unides de Nairobi a Somàlia; la recol·locació de l'oficina de la UNPOS a Mogadiscio; el desplegament d'una força imparcial d'estabilització que permeti la retirada de les forces etiòps després d'un ampli acord polític; i la instal·lació d'una missió de cascos blaus després d'arribar a un acord polític i de seguretat.

Al sud del Sudan, i malgrat l'acord de pau assolit fa dos anys, durant els primers mesos del 2008 es va seguir sense arribar a un acord sobre la delimitació de la regió petrolera d'Abyei, que delimita el nord i el sud del país, i la concreció del qual és vital per a la celebració del referèndum sobre l'autonomia del sud del Sudan el 2011. Aquesta situació va ser una de les causes que van motivar l'enfrontament entre la tribu misseriya recolzada per milícies progovernamentals i l'SPLA a la regió. En aquest sentit, i per a pal·liar la tensió, el president Omar al-Bashir va nomenar Ministre d'Interior a un membre de l'SPLM originari d'Abyei. També es va acordar crear una comissió per a accelerar la reconstrucció de les infraestructures de comunicació a la zona fronterera. Al març, l'*International Crisis Group* va assenyalar en un informe que la pau entre el nord i el sud estarà sota risc i que difícilment es podrà resoldre el conflicte de Darfur mentre les parts signants de l'acord de pau (CPA) i la comunitat internacional no es redirigeixin decididament cap a la seva implementació. Algunes persones dins de l'NCP, partit presidencial, segueixen veient el compliment de l'acord com una amenaça per a la seva pròpia subsistència davant les pròximes eleccions del 2009; mentre l'SPLM seguia dividit, en relació a les seves prioritats, entre aquells que defensen una estratègia on els interessos del sud siguin el primer, i aquells que insisteixen en la necessitat de portar a terme una agenda nacional, pel que l'ICG va sol·licitar a l'SPLM que utilitzés el seu congrés anual al maig per a solucionar aquestes disputes internes.

Sobre la complexa i dramàtica situació que viu la regió sudanesa de **Darfur**, a principis d'any va començar el desplegament de la missió conjunta de pau AU-ONU (UNAMID), encara que amb només 9.000 efectius dels 26.000 previstos. Aquesta missió va rellevar la missió de la UA, AMIS. En els últims mesos, el problema principal han estat les escissions i aparicions de grups armats, que han dificultat enormement la negociació. En aquest sentit, des dels inicis d'any es va intentar que els principals grups armats participessin en les negociacions que havien de celebrar-se a Arusha (Tanzània). En el quadre adjunt figuren els grups que segons l'enviat especial de l'ONU per a Darfur, Jan Eliasson, haurien de ser a la taula de negociacions. D'aquests, només els dos primers grups van manifestar la seva disposició a participar. En aquest sentit, el govern dels Països Baixos es va mostrar disposat a allotjar les negociacions de pau, després d'haver rebut una petició del líder de l'SLA-U. D'altra banda, la facció de l'SLA liderada per Mini Minawi que va firmar els acords de pau el 2006 va

manifestar el seu descontent sobre l'incompliment, per part del govern dels compromisos de reconstrucció de Darfur. Durant el primer trimestre també va ser significativa la pressió que molts països i institucions van exercir sobre la Xina, donada la seva influència sobre el Govern sudanès, per la seva activitat petrolera en aquest país. En el mes de febrer, el president senegalès, Abdoulaye Wade, va esperar poder exercir com a amfitrió d'una trobada entre els presidents del Txad i el

Sudan per a tractar el tema de Darfur, en la reunió de l'Organització de la Conferència Islàmica. Així mateix el president nigerià, Umaru Yar'Adua, va anunciar que el seu país presentaria les seves propostes per a arribar a una pau definitiva entre ambdós països. Aquests oferiments es van produir a pesar que la UA va designar el Congo i Líbia com a mediadors entre el govern i els grups armats. D'aquesta manera, el nombre de candidats per a facilitar un acord es va disparar de forma alarmant, ja que la dispersió de mediacions normalment no produeixen bons resultats. Al març, el **JEM va demanar negociacions de pau directes amb el govern**, i va proclamar ser l'únic grup armat important que es mantenia a la regió. Per a restablir el diàleg, el líder del **JEM, Khalil Ibrahim, va sol·licitar que l'exsecretari General de l'ONU, Koffi Annan, fos el mediador**. Per altra banda, els representants especials de l'ONU i la UA per a Darfur, Jan Eliasson i Salim Ahmed Salim respectivament, es van reunir amb representants regionals i observadors internacionals a Ginebra per a arribar a un acord sobre com progressar en la resolució del conflicte de Darfur. A la primera sessió, ambdós es van reunir amb representants del Txad, Egipte, Eritrea i Líbia; i s'espera que en la segona el diàleg quedi obert a la participació dels representants dels països del Consell de Seguretat. A la trobada no va ser convocat cap representant del govern sudanès ni dels grups armats d'oposició. El ministre d'exterior francès, Bernard Kouchner, va informar posteriorment que el seu govern havia fet possible que el líder de la principal facció de l'**SLA exiliat a França, Abdel Mohamed al-Nur, es reunís amb els mediadors a Ginebra**, fet que podria ser un primer pas per a la celebració del líder en les negociacions de pau.

Grups de Darfur convidats a participar a les negociacions d'Arusha

- SLA-Unity (Ahmed Abdel Shafi)
- URF (United Resistance Front)
- SLA d'Abdel Wahid al-Nur
- SLA d'Abdul Shafir
- JEM

c) Grans Llacs i Àfrica Central

A **Burundi**, l'any va començar amb acusacions de violació de l'alto el foc decretat al setembre del 2006 entre el Govern i les FNL d'Agathon Rwaswa, que van rebutjar de nou la mediació sud-africana. A més es van produir divergències en el partit governamental, CND-FDD, davant el tipus de sancions que caldria imposar a les FNL perquè no obtinguessin quotes de poder excessives en les eleccions del 2010. Per la seva banda, el partit opositor FRODEBU es nega a aquesta possibilitat, en una autèntica batalla per a veure qui tindria més drets per a obtenir majors parcel·les de poder. Aquest partit també va acusar al govern de promoure les milícies progovernamentals per a atemorir la població civil perquè doni suport a les FNL. En les FNL també es van produir tensions entre aquells que ja es van desmobilitzar i aquells que encara no ho han fet, però a pesar d'això, **les FNL es van reincorporar al Mecanisme de Verificació de l'alto el foc i van acordar amb el mediador sud-africà un pla en dues fases**: els primers sis mesos se centraran exclusivament en la finalització de la desmobilització, desarmament i reintegració dels combatents de les FNL en els cossos i forces de seguretat.; la segona fase consistirà en l'assistència amb mecanismes amb l'objectiu d'implementar l'acord sobre Principis Militars i Polítics adoptat el passat 18 de juliol a Dar es Salaam (Tanzània). La segona fase, que començarà previsiblement a partir de juny, també significarà l'inici de la reconstrucció i el desenvolupament postconflicte al país. Al febrer, les dues parts van acordar que el Mecanisme de Vigilància i Verificació Conjunt (JVMM) reprendria les seves activitats en quant es permetés la tornada de la cúpula de les FNL a Burundi. El mediador Charles Nqakula, va establir al febrer el Directori Polític per a discutir els temes que vagin més enllà del marc del mecanisme de verificació de l'alto el foc (JVMM). Aquest Directori Polític, presidit per l'Enviat Especial sud-africà i ambaixador per als Grans Llacs, Kingsley Mamabolo, estarà format per representants de les Nacions Unides, de la UA, de l'ambaixada sud-africana a Burundi i la seva homòloga tanzana. Nqakula va anunciar que pretenia ampliar aquest Directori a la UE i a altres actors clau del govern i de les FNL. A finals de febrer, el govern de Burundi va afirmar que els líders de les FNL reprendrien les negociacions al maig per a finalitzar l'acord de pau arribat al setembre del 2006. Les FNL, per la seva banda, van assenyalar que estaven disposades a tornar a les negociacions si la seva seguretat quedava garantida i

el parlament aprovava una amnistia per a tots els membres del grup, ja que sense aquesta condició no s'unirien a l'equip de supervisió de la treva. Al març, no obstant això, les FNL d'Agathon Rwsa van acusar el govern d'haver executat cinc comandants del grup i haver capturat uns altres cinc membres en enfrontaments. Aquests esdeveniments amenacen amb desestabilitzar el fràgil procés de pau. L'incident es va produir després que els mediadors anunciessin la tornada dels líders de les FNL al maig per a finalitzar l'acord de pau signat al setembre del 2006.

A principis de gener, els principals grups armats d'oposició del Txad van unir les seves forces i van crear un **Comandament Militar Unificat**, encara que amb disposició a dialogar amb el Govern i a decretar un cessament d'hostilitats. Segons un comunicat, el comandament militar tindrà com a cap el coronel Fizani Mahadjir, pertanyent a la UFDD de Mahamat Nouri. Els altres grups participants són el RFC de Timane Redimí i la UFDD-Fonamental d'Abdelwahid Aboud Mackaye, que després va canviar de nom per a denominar-se **Aliança Nacional**. A aquesta aliança no es va unir el grup d'Abderraman Koulamallah, que en el passat va intentar un cop d'estat. El President, Idriss Déby, va amenaçar amb penetrar en territori sudanès per a destruir els grups armats que operen des del Sudan, i posteriorment va bombardejar diverses posicions rebels amb el consegüent agreujament de la relació entre el Txad i el Sudan. Paral·lelament, els òrgans militars de la UE van donar llum verda a la missió de manteniment de la pau de la UE a la frontera entre ambdós països (**EUFOR RCA/TCHAD**) amb un retard de més de tres mesos, i després de les aportacions suplementàries de França, Bèlgica i Polònia en equips, principalment en forma d'helicòpters. Membres de diverses ONG humanitàries a la zona van manifestar la seva preocupació davant la possible confusió que pot generar la presència de personal de la missió de l'ONU desarmada, militars de la UE armats, militars francesos amb el mateix uniforme que el destacament francès estacionat al Txad des de fa més de dues dècades però amb el logotip de la UE i, finalment, el propi contingent francès. En tot cas, és la primera vegada que una missió militar de la UE (EUFOR) i una missió de l'ONU (MINURCAT) es van trobar combinades sota un únic mandat del Consell. Al febrer, el President Déby va sol·licitar de nou ajuda al seu homòleg libi, **Muammar al-Gaddafi**, per a restaurar la pau en el país, iniciativa que en aquell moment no va rebre suport dels grups rebels. França, a més, va anunciar que es disposava a obrir una base militar a Abu Dhabi, capital dels EAU, trencant amb la tradició dels últims anys de tancar bases a l'exterior. Al març, el govern va anunciar l'aixecament de l'estat d'emergència imposat el 14 de febrer com a conseqüència de l'ofensiva insurgent, i el líder del grup armat RFC, Timane Erdimi, va anunciar que el govern s'havia posat en contacte amb ells per a reprendre les converses de pau després de l'assalt perpetrat per l'RFC i altres grups insurgents a la capital en el mes de febrer. **L'enviat de l'RFC, Adoum Desallah, es va reunir amb el negociador del govern, Adoum Togoï, el 13 de març a la ciutat txadiana de Guereda, al costat de la frontera amb el Sudan. També és destacable que els governs del Txad i el Sudan van signar un nou acord de pau al Senegal el 13 de març (Acord de Dakar) sota la mediació del president senegalès, Abdoulaye Wade, que tenia com a objectiu frenar els atacs transfronterers dels respectius grups armats d'oposició. Per l'acord, es va crear un grup de contacte format pels ministres d'exteriors de diversos països africans, liderats per Líbia i el Congo que es reunirà mensualment per a garantir que l'acord de Dakar sigui implementat. No obstant això, els diversos grups armats txadians van descartar aquest nou acord i van afirmar que continuarien amb la seva ofensiva per a enderrocar Idriss Déby.**

Respecte a la **RD Congo**, del 6 al 23 de gener es va celebrar a Goma la Conferència sobre la pau, la seguretat i el desenvolupament de les províncies de Kivu Nord i Kivu Sud, amb l'objectiu de posar fi a la violència que sacseja l'est del país. En aquesta, es va aconseguir un acord signat per 25 grups. Aquesta conferència va reunir a representants del Govern, dels grups armats (cal destacar la presència del CNDP de Laurent Nkunda) i de la societat civil i les diferents comunitats ètniques d'ambdues províncies. També va haver-hi representants de les Nacions Unides, de la UA, dels EUA i de la UE. No obstant això, no van estar presents el President, Joseph Kabila, ni el líder del CNDP, Nkunda. Aquestes absències van plantejar dubtes sobre l'efectivitat de la iniciativa. Tanmateix, el moviment CNDP i les milícies progovernamentals Mai Mai van signar un acord, segons el qual es crearà una comissió tècnica que supervisarà l'alto el foc i el desarmament d'ambdós grups. El Govern els concedirà una amnistia per actes de guerra, però que no cobrirà les violacions de drets humans. Al febrer es va produir una crisi amb el CNDP a causa d'un informe de la MONUC que els acusava d'una massacre. Això va despertar la desconfiança d'aquest grup sobre la missió de les Nacions Unides.

Sobre els intents per a desarmar al grup d'oposició hutu FDLR, el Consell de Seguretat de l'ONU va aprovar al març la resolució 1804 per la qual instava aquest grup a procedir al desarmament voluntari de les seves milícies sota l'amenaça de fer un desarmament forçós i d'establir sancions contra el grup. Un dia abans d'aquesta resolució, l'**FDLR**, part dels membres de la qual són responsables del genocidi de Rwanda del 1994, va fer una crida per a portar a terme converses de pau amb el govern tutsi de Rwanda, sota els auspicis de la comunitat internacional, i per a explorar vies i mètodes per a resoldre el contenciós amb el govern ruandès.

Respecte al conflicte en la **República Centreafricana (RCA)**, a principis d'any el principal grup armat d'oposició del país, l'**APRD**, va anunciar la seva participació en el procés de diàleg polític, i va assenyalar que designaria en els pròxims dies el seu representant en el Comitè preparatori del diàleg polític inclusiu. En les mateixes dates, els òrgans militars de la UE van donar llum verda a la missió de manteniment de la pau de la UE a la frontera entre l'RCA i el Txad (EUFOR RCA/TCHAD) amb un retard de més de tres mesos. Poc després, no obstant això, el país es va veure submergit en una profunda crisi política, que va provocar la dimissió del Primer ministre i el seu govern, i la congelació del desplegament del primer contingent de 400 militars de la missió de la UE durant unes setmanes. El compromís era d'enviar 3.700 militars, de manera que el ritme d'arribada dels mateixos era summament lent. El President Bozizé va nomenar nou Primer ministre al rector de la Universitat de Bangui, Faustin-Archange Touadéra. A mitjans de febrer, Benín va alliberar dos líders rebels empresonats des de novembre del 2006, a qui se'ls va permetre tornar a l'RCA perquè participessin en les converses de pau. Així, Michel Djotodia i Abakar Sabone, president i portaveu del grup armat UFDR, van ser alliberats després d'haver estat detinguts per Benín com a conseqüència de l'ordre d'arrest internacional anunciada per Bangui dos anys enrere. El portaveu i capdavanter del grup armat d'oposició APRD, Laurent Djim-Woei, va anunciar l'enviament dels seus delegats a la conferència nacional de pau amb la condició que tornessin els exiliats polítics per a la seva probable participació en el diàleg nacional. Entre aquests destaca l'antic president Ange Félix Patassé. El representant especial del Secretari General de l'ONU al país, François Lonseny Fall, es va reunir per primera vegada en dos anys a Paoua, al nord-oest del país, amb el portaveu i capdavanter de l'APRD, Laurent Djim-Woei. Per altra banda, la missió de l'ONU en el país (MINURCAT) va signar un acord sobre l'estatus de la missió amb les autoritats txadianes que establia els principis legals sota els quals tindrà lloc l'operació. La missió està formada per 300 policies i 50 oficials militars d'enllaç, i compta amb el suport de la missió militar europea, EUFOR RCA/TCHAD.

Les negociacions a **Uganda** entre el Govern i l'LRA es van veure dificultades per les dissidències produïdes en aquest grup a partir de l'assassinat del Sotscomandant i negociador, Vincent Otti, per membres del seu propi grup. El líder de l'LRA, Joseph Kony, va canviar tot el seu equip negociador al reiniciar-se les converses a través de la facilitació del Vicepresident del Sudan, Riek Machar. El cap del nou equip negociador de l'LRA és Nyekorach Matsanga, acompanyat d'Alfred Obita. Per altra banda, el govern i l'LRA van arribar a un acord per a jutjar els crims de guerra a Uganda i no a través de la Cort Penal Internacional (CPI) a l'Haia. El 19 de febrer les parts van acordar que es crearia una divisió especial del tribunal suprem per a jutjar els crims de guerra comesos durant els últims 22 anys, i que la resta de crims serien jutjats pel sistema tradicional Mato Oput. L'acord va ser assolit a la ciutat de Juba, on transcorrien les negociacions. No obstant això, hores després de la signatura d'aquest acord, un portaveu del govern va anunciar que els negociadors de pau de l'LRA s'havien retirat de les converses de pau després d'haver estat rebutjades les seves demandes de diners i càrrecs en el govern. A més, centenars de membres de l'LRA van abandonar un punt d'acantonament a la frontera del Sudan amb la RD Congo, segons fonts oficials sudsudaneses, en paral·lel a les converses de pau, i això va suposar la violació de la treva i la posada en evidència de la dissidència existent en el si del grup. A pesar de totes aquestes dificultats i interessos crematístics d'algunes persones de l'LRA, ambdues parts van assolir un teòric cessament d'hostilitats permanent, i un acord per a procedir al desarmament, desmobilització i reintegració (DDR). A més, el govern va accedir en part a les demandes de participació polítiques expressades per l'LRA, i va acordar tenir en compte les persones de la regió afectada pel conflicte (nord) per a accedir a càrrecs polítics i llocs diplomàtics rellevants, a més de valorar el rang i l'experiència dels membres del grup armat abans que siguin integrats a les FFAA. Al març, les delegacions del govern i de l'LRA es van comprometre a signar l'acord final de pau el 5 d'abril, una setmana després de la data establerta prèviament, el 28 de març. Tanmateix, una vegada més, el líder de la delegació de l'LRA, David Nyekorach Matsanga, va remarcar que l'LRA no

començaria a implementar l'acord de pau fins que la CPI no aixequés les ordres de recerca i captura. Paral·lelament, en els dies previs a aquest anunci, una delegació de l'LRA liderada per Matsanga i diversos advocats i assessors van viatjar a l'Haia per a entrevistar-se amb membres del Registre de la CPI, entre ells el conseller legal Phakiso Mochochoko. Aquesta reunió va servir d'oportunitat perquè la delegació de l'LRA pogués conèixer el funcionament de la Cort, la seva estructura i els seus procediments.

d) Magrib i Nord d'Àfrica

Respecte a la situació a **Mali**, a principis de gener la presidència del país va anunciar que s'havia assolit un acord amb el líder tuareg, **Ibrahim Ag Bahanga**, per a l'alliberament dels soldats que seguien segrestats per la facció de l'ADC des de l'agost. El Govern va agrair la col·laboració d'Algèria i Líbia com a mediadores. L'organització regional ECOWAS, per la seva banda, va acordar celebrar una conferència regional a Bamako (Mali) sobre la inestabilitat al Sahel i la seguretat al Sàhara, especialment motivada per la insurrecció tuareg al nord de Mali i Níger. La trobada pretén reduir les tensions en aquesta part de la regió i permetrà la celebració d'un debat sobre temes de seguretat, el contraban d'armes lleugeres i drogues, i les necessitats de desenvolupament de la població. No obstant això, durant el mes de març la facció del grup armat tuareg ADC, liderada per Ibrahim Ag Bahanga i autodenominada **Aliança Tuareg del Nord de Mali per al Canvi**, va atacar un comboi de vehicles militars a la regió de Kidal (nord) i va capturar més de 30 soldats i confiscar 8 vehicles. El govern va enviar reforços a la regió, encara que fonts governamentals i rebels van confirmar que pretenien iniciar un procés de diàleg per a resoldre la tensió en el nord.

Sobre el conflicte del **Sàhara Occidental**, a principis de gener va finalitzar sense acord la tercera ronda de negociacions celebrada a Manhasset, prop de Nova York, entre el Govern del Marroc i el Frente POLISARIO. Encara que un comunicat de l'ONU va indicar que ambdues parts havien acceptat reprendre les converses de l'11 al 13 de març, l'Enviat Especial de l'ONU per al Sàhara Occidental, Peter Van Walsum, va declarar que **les parts continuaven expressant fortes divergències sobre les qüestions fonamentals que estaven en joc**, com efectivament es va posar de manifest després de celebrar la quarta ronda. Així mateix, les parts s'haurien mostrat d'acord en la necessitat de fer entrar el procés en una fase de negociació més intensa i sobre qüestions de fons. Un informe del Secretari General de l'ONU, Ban Ki-moon, va afirmar que tot i que El Marroc i el Frente POLISARIO van interactuar de forma dinàmica en la seva última trobada, els intercanvis encara no podien considerar-se com una negociació. Ban Ki-moon va constatar que, a pesar del compromís d'ambdues parts a negociar, les seves posicions van mantenir-se molt allunyades. Cal assenyalar, no obstant això, que al març el Marroc va fer una crida a l'obertura de la frontera amb Algèria, que es manté tancada des de fa més d'una dècada, així com a una normalització de les relacions bilaterals.

Amèrica

Un informe del Ministeri de Defensa de Colòmbia va establir que **durant l'any 2007 es van desmobilitzar individualment 3.192 integrants de grups al marge de la llei**, entre els quals es trobaven 354 menors d'edat, 255 d'ells provinents de les FARC. El mateix informe va plantejar que **en els últims 5 anys les desmobilitzacions individuals van ascendir a 14.470**, de les quals 8.391 provenien de les FARC i 1.961 de l'ELN. Els restants 3.682 provenien de grups paramilitars i 436 d'altres grups dissidents. També van informar que 1.780 guerrillers de les FARC, 243 de l'ELN, nou de l'Exèrcit Revolucionari del Poble (ERP), i tres de l'EPL van morir com a conseqüència d'enfrontaments amb les FFAA, segons fonts militars. A finals de gener, la guerrilla de l'ELN va expressar la seva satisfacció pel reconeixement del Govern de Venèçuela del caràcter polític de les FARC i de l'ELN, per la seva demanda a la comunitat internacional del seu reconeixement com a forces bel·ligerants i la seva retirada de les llistes d'organitzacions terroristes. Van assegurar que el seu reconeixement com a força bel·ligerant posaria en relleu la **necessitat de pactar amb el Govern un acord de regulació de la guerra**, com a punt de partida per a encarar un procés de pau. Amb tot, al finalitzar el trimestre no es va obrir cap nova ronda de negociació. L'última es va fer a l'agost del 2007.

En relació a les **FARC**, a principis de gener van alliberar les segrestades Clara Rojas i Consuelo

González, amb la mediació del President veneçolà, Hugo Chávez, després de sis anys de captivitat i múltiples gestions per aconseguir el seu alliberament. Després de l'alliberament, el President de Veneçuela, Hugo Chávez, va sol·licitar al Govern de Colòmbia i altres governs del món que les guerrilles de les FARC i ELN fossin retirades de les llistes terroristes i se'ls reconegués l'estatus de forces bel·ligerants, ja que, al seu judici, eren veritables forces insurgents amb un projecte polític i bolivarià. Aquesta afirmació va generar un profund malestar en el Govern colombià, que a principis de febrer va ordenar a les FFAA localitzar els campaments de les FARC on es trobessin persones segrestades i envoltar-los, per a posteriorment portar a terme accions destinades al seu alliberament. Poc després, no obstant això, les FARC van anunciar l'alliberament unilateral de tres polítics segrestats que serien lliurats a Chávez i a la Senadora Piedad Còrdoba, en territori colombià, o a les persones que ells designessin. Aquesta notícia va ser difosa per la diligència d'aquesta organització dos dies abans de realitzar-se la **jornada mundial de protesta contra el segrest**, que es va desenvolupar en les principals ciutats de Colòmbia i en nombroses ciutats del món amb una participació multitudinària. Setmanes després es va celebrar una altra jornada de mobilitzacions multitudinàries convocada pel moviment de Víctimes de Crims d'Estat, que va ser criticada pel govern a l'entendre que estava manipulada per les FARC. Les marxes van exigir a l'Estat que les víctimes fossin reparades, que se sabés la veritat sobre els crims comesos i es sancionés als victimaris. Paral·lelament, Brasil i França van treballar en la **conformació d'un nou grup internacional per a l'acord humanitari**, que estaria **integrat, a més, per Veneçuela, Argentina, Cuba, Espanya, i Suïssa**. Per a engegar aquesta iniciativa es requeria l'aprovació del President Uribe i el coneixement del President Chávez. D'altra banda, el Secretariat de les FARC va afirmar que el Govern d'Espanya i l'Església Catòlica s'havien autoexclòs de qualsevol tasca de facilitació per a l'acord humanitari al prendre part en favor del Govern del president Uribe. Tot i l'oferiment de diversos països, la crisi en les relacions entre els estats de Colòmbia i Veneçuela es van agreujar amb les acusacions del mandatari veneçolà a sectors del govern colombià de donar suport a la presència de paramilitars en territori de Veneçuela, fet que va qualificar com una seriosa amenaça per a la seguretat del seu país. A finals de febrer, les FFAA de Colòmbia van realitzar un **atac nocturn per aire i terra a un campament de les FARC localitzat en territori equatorià i van donar mort a Raúl Reyes, tercer comandant en la línia de comandament d'aquest guerrilla**, i a 22 guerrillers més. El president Correa va declarar que el president Uribe li havia mentit, perquè l'atac en cap manera va ser una acció "en calent", sinó una operació planificada en la qual s'havia violat la sobirania i la integritat territorial de l'Equador. La crisi va ser abordada a la cimera de Rio, organisme sobre el qual no té ingerència directa el Govern dels Estats Units, que havia protegit incondicionalment el Govern de Colòmbia. La Cimera del Grup de Rio va redactar per consens la Declaració de Santo Domingo, en la qual es va establir el rebuig a la violació de la integritat territorial de l'Equador i es va reafirmar el principi que el territori d'un Estat era inviolable i no podia ser objecte d'ocupació militar ni d'altres mesures de força preses per cap altre Estat, directa o indirectament, fos quin fos el motiu, i encara que fos de manera temporal. El govern colombià, per la seva banda, va revelar que en els tres ordinadors confiscats a Raúl Reyes hi havia informació altament comprometedora que demostrava l'existència d'estrets vincles entre els governs d'Equador i de Veneçuela amb la guerrilla de les FARC. Pocs dies després, no obstant això, els presidents Chávez, Correa, Ortega i Uribe, van declarar superada la crisi i es van comprometre a restablir les respectives legacions diplomàtiques. Entretant, el Secretariat de les FARC va anunciar que Joaquín Gómez va ascendir com a membre ple d'aquest organisme de direcció. Al març, les FARC van rebre un altre cop en la seva estructura de comandament amb l'assassinat d'**Iván Ríos per part d'un membre d'aquesta guerrilla**. Ríos era membre del Secretariat. D'altra banda, el President Uribe va enviar un missatge a les FARC per comunicar-los que aquest era el millor moment per a seure a la mesa de negociacions i arribar a un acord de pau.

Sobre els grups paramilitars, durant el trimestre van continuar les denúncies sobre la presència de noves estructures d'aquests grups en diferents parts del país. En aquest sentit, les ambaixades de 8 països (Suècia, Espanya, Canadà, Noruega, Veneçuela, Equador, Bolívia i Argentina) i un grup de 27 institucions defensores dels drets humans, com *Human Rights Watch*, *Human Rights First*, *Latin America Working Group*, *Center for Justice and International Law* i Amnistia Internacional, van aixecar davant la Defensoria del Poble de Colòmbia i del Govern la seva veu de preocupació i protesta per l'assassinat de 10 sindicalistes en els tres primers mesos d'aquest any i per les amenaces contra opositors al govern.

Àsia

a) Àsia Meridional

A principis de gener, els presidents d'**Afganistan** i el Pakistan es van comprometre a compartir informació d'intel·ligència, així com a reforçar els controls fronterers per a posar fi als atemptats per part d'integrants d'Al-Qaida i les milícies talibanes. Setmanes després, un informe de l'*International Crisis Group* (ICG) afirmava que l'enfortiment de la insurrecció en el país era el resultat del fracàs col·lectiu per a plantar cara a les causes estructurals de la violència i a la falta d'un diagnòstic comú sobre quines eren les mesures que haurien d'adoptar-se per a l'estabilització del país, ja que aquest s'estava consolidant com un narcoestat. L'ICG va recomanar que els esforços se centressin en l'enfortiment institucional, més que en el suport a actors individuals, i que es plantés cara a la cultura de la impunitat. Al març, el Secretari General de l'ONU, Ban Ki-moon, en el seu últim informe sobre la situació en el país, va afirmar que dos anys després de l'aprovació del Pacte per a l'Afganistan, la transició política del país continuava enfrontant-se a seriosos problemes, i va assenyalar que els talibans i els grups armats conexas, i l'economia de la droga, representaven amenaces fonamentals per a les institucions polítiques, econòmiques i socials, encara fràgils.. El govern depèn en un 90% de l'ajuda internacional, que es dedica principalment als aspectes militars en detriment de l'ajuda humanitària i el desenvolupament. Com a nota especial, cal assenyalar que al febrer es va crear el primer partit polític que inclou la defensa dels drets de les dones en el seu programa. El partit, anomenat *National Need*, està encapçalat per la diputada Fatima Nazari, qui va assenyalar que contava amb 22.500 afiliades en diferents zones del país. Cal destacar, també, el nomenament del diplomàtic noruec Kai Eide perquè prengué el relleu a l'alemany Tom Koenings com a nou enviat especial de l'ONU al país.

En relació als diversos conflictes que afecten l'**Índia**, a l'estat d'**Assam** a principis de gener l'Executiu va assenyalar que no acceptaria cap precondition per a l'inici de negociacions amb el grup armat d'oposició **ULFA**. No obstant això, el Govern va assenyalar que les portes estaven obertes a un nou procés de pau, però que haurien de ser els propis líders de l'ULFA que es posessin en contacte amb el Govern, deixant enrere la fórmula de la negociació a través d'una tercera part (en el passat el PCG, format per representants de la societat civil designats per l'ULFA). Per altra banda, el Primer ministre d'Assam, Tarun Gogoi, va assenyalar que en cap cas acceptarien l'exigència del grup armat de donar garanties per escrit que la qüestió de la sobirania seria abordada en unes negociacions. Al febrer, el Govern va fer consultes sobre les possibilitats de reprendre el procés de negociacions, i va assenyalar que s'exigiria als líders de l'ULFA que acorralessin els combatents, prohibissin la circulació d'armes i acatessin determinades directrius. A més, el Govern planeja exigir la presència en les negociacions dels alts comandaments del grup armat, Arabinda Rajkhowa i Paresh Baruah, president i comandant en cap respectivament. A mitjans de febrer, no obstant això, el govern va detenir a l'integran del Grup Consultiu Popular (PCG, designat pel grup armat d'oposició ULFA per a negociar amb el govern), i activista dels drets humans, Lachit Bordoloi, acusat d'estar relacionat amb el grup armat, acció que podria dificultar les possibilitats de reiniciar un diàleg. Al març, el **Primer ministre d'Assam, Tarun Gogoi**, va afirmar que no era optimista pel que fa a una solució negociada per al conflicte amb l'ULFA mentre el grup armat mantingués la seva presència a Bangla Desh. No obstant això, va reiterar la disposició del govern a mantenir converses amb l'ULFA sense condicions prèvies. En relació a l'altre procés que el Govern manté amb el grup armat d'oposició **DHD**, el Govern va allargar per sis mesos més l'acord d'alto el foc, encara que el govern va acusar el DHD d'haver violat aquest compromís. L'acord es va anunciar després d'una trobada tripartida entre el Govern central indi, el Govern de l'estat d'Assam i el grup armat, i contempla la suspensió d'accions militars.

A l'estat de **Manipur**, i tot i que a mitjans de l'any passat el Govern va accedir a mantenir converses amb els grups armats de l'ètnia kuki, durant el primer trimestre de l'any es van produir enfrontaments amb diversos grups, i alguns d'ells van sofrir escissions, pel que no es va assolir cap avenç.

En relació al conflicte entre l'**Índia** i el **Pakistan** per la regió de **Caixmir**, el líder del *United Jihad Council de Caixmir* (coalició que agrupa diversos dels grups armats d'oposició que operen en aquest estat), Syed Salahudin, va afirmar que tot i que promourien el boicot a les eleccions en l'estat, no ho

farien utilitzant les armes. Syed Salahudin, que també encapçala el grup armat d'oposició **Hizbul Mujahedin**, va afirmar que el seu grup consideraria una oferta de treva si aquesta prové de fonts respectables. A mitjans de febrer, el govern indi va assenyalar que estava preparat per a reprendre el procés de diàleg format amb Pakistan, i va celebrar una quarta ronda a partir d'abril a nivell de ministres d'exterior. També va celebrar el transcurs de les eleccions en aquest país, tot assenyalant que van permetre al poble pakistanès expressar-se. El procés de diàleg havia estat interromput després de la imposició de l'estat d'emergència pel president pakistanès Pervez Musharraf. Ambdós països van acordar doblar el nombre de vols setmanals que uneixen els dos Estats, així com augmentar el nombre de destinacions connectades i el nombre d'aerolínies autoritzades per a portar a terme aquests vols.

Respecte al procés de pau ja signat entre el Govern i els maoistes del **Nepal**, a principis de gener el Parlament va aprovar una **votació per a abolir la monarquia** després d'haver arribat a un acord amb els maoistes. Dos terços de la càmera es va pronunciar a favor de la reforma de la Constitució interina, i van proclamar el país un **Estat Federal Democràtic Republicà**. A més, quatre integrants de l'antic grup armat d'oposició maoista van jurar els seus càrrecs com a Ministres del Govern, ocupant entre altres les carteres d'informació, planificació i dona. El Govern també va presentar un projecte de llei per suggeriment del Ministeri per a la Pau i la Reconstrucció, per a la creació d'una Comissió de la Veritat i la Reconciliació. A pesar d'això, a principis de febrer les Nacions Unides va advertir que la cultura de la impunitat que s'ha instal·lat en el país pel que fa a les violacions de drets humans posava en perill el procés de pau. Respecte a l'acantonament del PLA, després de finalitzar la segona fase de registre i verificació de combatents maoistes, la UNMIN va anunciar que més de 33.000 persones havien estat registrades, de les quals prop de 20.000 van ser verificades com membres de l'exèrcit maoista, entre elles 4.000 dones.

En relació a la regió nepalesa de **Terai**, el Govern va manifestar que no negociarà amb les faccions **Goit i Jawala Singh** del grup armat d'oposició **JTMM** degut a les seves tendències criminals. El Partit del Congrés va assenyalar que la majoria de les demandes de la població madhesi han estat satisfetes i abordades pel govern, i ha afirmat que el dret a l'autodeterminació està íntimament lligat al federalisme. Al febrer, no obstant això, es va produir un toc de queda després de diversos dies de vaga indefinida a la regió. Malgrat tot, el govern i la coordinadora d'organitzacions madhesis **United Democratic Madhesi Front** van arribar a un acord que permetrà una major participació de la població madhesi en les institucions nepaleses. L'acord de vuit punts contempla qüestions com la compensació a les víctimes durant els enfrontaments que van tenir lloc l'any passat, així com la creació d'entitats territorials autònomes per a la població madhesi. Per altra banda, el govern també va arribar a un acord de cinc punts amb el grup **Federal Republican National Front** que també agrupa a diverses organitzacions madhesis, en similars termes a l'anterior. Al març, el Ministre per a la Pau i la Reconstrucció, Ram Chandra Poudhel, que forma part del grup negociador amb els grups de la regió de Terai, va afirmar que se celebraran converses de pau amb els grups armats de la regió a **Janakpur, al districte de Dhanusha**. Una reunió del grup negociador governamental va decidir celebrar un diàleg amb els líders dels quatre grups armats de la regió de Terai, **Madhes Mukti Tigers (MMT)**, **Terai Cobra (TC)**, **Janatantrik Terai Mukti Morcha (JTMM)** dirigit per Rajan Mukti i el **Joint Democratic Liberation Front (JDLF)**. Prèviament, els quatre grups armats havien anunciat la formació d'un equip negociador per a les converses, incloent un coordinador.

A la regió de **Baluxistan (Pakistan)**, a mitjans de gener el Primer ministre del Govern interí de la província, **Sardar Mohammad Saleh Bhoonani**, va afirmar que estava disposat a dur a terme un diàleg amb els líders tribals i polítics per a resoldre totes les qüestions pendents. A finals de febrer, el nou Primer ministre de la província de **Baluxistan, Nawab Zulfiqar Ali Magsi** va afirmar pocs dies abans de ser nomenat que els problemes de la regió només podran resoldre's per la via negociada, i que, per tant, l'operació militar en marxa a la província havia d'acabar. Nawab Magsi va assenyalar que tant aquesta operació militar com els arrestos de líders polítics van contribuir a agreujar la situació. Per altra banda, el partit PPP, guanyador de les eleccions al Pakistan, va demanar disculpes pels excessos, atrocitats i injustícies comeses a la regió i també va reclamar que es posés fi a l'operació militar desplegada i va assenyalar el seu compromís amb una nova via que garanteixi més autonomia per a la província. A les zones de **Waziristan i FATA (Àrees Tribals Federalment Administrades)**, el mes de gener es va iniciar amb seriosos enfrontaments en les FFAA i els talibans. Les diferents milícies talibans que operen en les FATA es van agrupar en una única organització denominada

Tehrik-i-Taliban Pakistan (TTP) al capdavant de la qual estarà el comandant de Waziristan Sud, Baitullah Mehsud, que encapçalava fins ara un exèrcit presumiblement integrat per 30.000 homes. Posteriorment, les faccions enfrontades en l'Agència Kurram (integrant de les FATA) van signar un acord per a posar fi a les hostilitats que van protagonitzar en les últimes setmanes i que van causar la mort a 300 persones i en van ferir 500 més. L'acord va ser signat per 100 ancians a la ciutat de Paraxinar. A més, a la fi de gener el líder talibà Baitullah Mehsud va declarar de manera unilateral un alto el foc indefinit, després que les forces de seguretat iniciessin la retirada de diverses posicions clau, i va manifestar estar preparat per a portar a terme unes negociacions amb el nou Govern. En els dies previs el Govern havia posat en llibertat set persones que havien estat detingudes, en un gest de bona voluntat amb l'objectiu d'arribar a un acord de pau al Waziristan Nord. En els últims dies, el líder talibà pakistanès Baitullah Mehsud havia accedit a la mediació d'una jirga tribal per a arribar a un acord de pau amb el Govern, però va destacar la necessitat que es posés fi a les operacions militars al Waziristan Sud i Swat. A mitjans de febrer, les autoritats locals i tribals de Waziristan Nord van arribar a un acord amb la intenció de reviuere l'acord de pau signat al setembre del 2006 entre les milícies talibà i el govern pakistanès. La implementació de l'acord serà supervisada pels propis líders tribals (280 van participar en la signatura) i serà aplicable en la totalitat del territori del Waziristan Nord.

A Sri Lanka, a principis de gener el Govern va abandonar formalment l'acord d'alto el foc que havia signat el 2002 sota els auspicis de Noruega i que havia estat trencat de facto el 2006. La missió de supervisió de l'alto el foc, SLMM, també va iniciar la seva retirada del país després de sis anys de treball, encara que el Govern va assenyalar que serà necessari redefinir el paper de Noruega en el país. Per altra banda, el Coronel Karuna, líder de la principal facció dissident de l'LTTE, va ser condemnat a nou mesos de presó al Regne Unit, després d'haver estat detingut a Londres per posseir un passaport diplomàtic amb una identitat falsa. Després de molts mesos de combats contra l'LTTE, en el mes de març aquest grup va informar a membres del partit TNA que estava preparat per a reiniciar negociacions amb el govern sempre que aquest es comprometés a posar fi a les operacions militars en la seva contra. També al març, la facció de l'LTTE denominada TMVP i conformada com a partit polític va guanyar per majoria en les eleccions locals desenvolupades en el districte de Batticaloa, zona que havia estat sota control rebel durant l'última dècada i sobre la qual el govern havia recuperat el control gràcies a la col·laboració d'aquesta facció escindida. En l'actualitat, el TMVP continua armat i manté entre les seves files a un nombre indeterminat de nens soldats. A Taiwan, el candidat del Partit Nacionalista (Kuomintang), Dt. Ying Jeou, va obtenir el 58,4% dels vots en les eleccions presidencials davant el candidat del fins ara oficialista Partit Democràtic Progressista (PDP), que va obtenir el 41,5% dels sufragis. Després de vuit anys de tenses relacions entre la Xina i Taiwan, el virtual nou president es va mostrar més conciliador amb el govern xinès que el seu antecessor en el càrrec, Chen Shui-bian, que en ocasions havia insinuat la seva intenció de promoure la independència de l'illa. En aquest sentit, Ma Ying Jeou es va mostrar favorable a la creació d'un mercat comú, a l'establiment de vols directes, a l'impuls de les inversions mútues i a la possibilitat que turistes xinesos visitessin Taiwan. A més, Ma Ying Jeou va proposar la desmilitarització de la regió. Segons diversos analistes, aquestes mesures responen a la necessitat de reactivar l'economia taiwanesa, que en els últims mesos ha sofert signes de desacceleració. No obstant això, el nou president va descartar iniciar una negociació per a la reunificació d'ambdós països.

b) Sud-est asiàtic

Durant el trimestre no va ser possible iniciar un acostament entre el Govern de Filipines i el NPA/NDF, tot i que van haver-hi notificacions des d'ambdós costats. Al gener, el Govern va declarar una vegada més que no es reprendrien les converses de pau amb el grup armat d'oposició NPA i amb l'NDF, interrompudes el 2004, si prèviament l'NPA no declarava un alto el foc. El Govern va assenyalar que el cessament previ d'hostilitats demostraria l'abast real de la voluntat política de l'NDF per arribar a un acord i, a més, va recordar que aquesta va ser l'opció que va funcionar amb l'MNLF i que actualment s'està assajant amb el MILF a Mindanao. Aquestes declaracions es van produir poc després que, segons Manila, el líder del grup negociador de l'NDF, Luis Jalandoni, declarés que el Govern noruec, que exerceix tasques de facilitació, estava interessat en afavorir una ronda de converses exploratòries a Oslo el pròxim mes. Les declaracions del Govern també es van produir poc

després que la *Philippine Ecumenical Peace Platform* (PEPP), en boca del Bisbe de Cagayan d'Or, Antonio Ledesma, cridés al Govern a reprendre immediatament les converses de pau sense condicions prèvies i en plena concordança amb els acords signats prèviament. L'NDF i el CPP (referents polítics de l'NPA) van rebutjar l'ofertament del Govern per considerar que l'alto el foc era una condició al diàleg, i van lamentar que Manila hagués ignorat el comunicat de la PEPP. A més, l'NDF va condemnar l'arrest a Filipines de Randall Echanis, dirigent que havia participat en el grup negociador de l'NDF a Oslo i que actualment liderava el grup de treball sobre reformes socials i econòmiques.

En relació a les negociacions amb el **MILF**, que van quedar col·lapsades a mitjans de desembre a Kuala Lumpur (Malàsia) pel tema dels dominis de les terres ancestrals del poble moro, a principis de gener el Conseller Presidencial per al Procés de Pau, Jesus Dureza, va declarar que el Govern volia proposar les reformes de la Constitució necessàries per a poder impulsar la creació d'un Estat federal en el qual el poble moro pogués exercir un alt nivell d'autogovern. Sobre la proposta del Govern que un eventual acord de pau hagi de ser aprovat pel congrés, el **MILF va declarar que no acceptaria un acord en el qual el Parlament tingués la potestat de modificar els continguts d'un acord de pau**, tal com ja va succeir amb l'acord del 1996 entre el Govern i l'MNLF. Per altra banda, el Govern va declarar que, davant la falta d'avenços en el procés de pau o el no reconeixement de la independència per a Mindanao, les faccions més intransigents del MILF podrien distanciar-se de la línia oficial del grup i iniciar unilateralment una campanya de violència. Manila va estimar que un 10% dels 11.000 membres que actualment té el MILF podrien escindir-se del grup. Mentrestant, un grup d'experts constitucionalistes estan treballant en la proposta per a portar a terme la reforma de la Constitució com més aviat millor, i un representant del MILF va viatjar a Aràbia Saudita per a exposar a l'Organització de la Conferència Islàmica la seva versió sobre les converses de pau amb el Govern i la situació política de Mindanao. L'*International Monitoring Team* va declarar que les condicions sobre el terreny eren suficientment bones com perquè es reprenguessin les converses de pau i fins i tot perquè se signés un acord entre les parts. A mitjans de febrer, l'ambaixadora dels EUA, Kristie Kenney, es va reunir amb el líder del grup armat d'oposició del MILF, Murad Ebrahim, durant una visita de l'ambaixadora a un dels campaments del grup a la província Sultan Kudarat. Des del 2005, oficials de l'ambaixada dels EUA a Filipines ja s'havien reunit directament amb líders del MILF. Un informe del govern va assenyalar que la Regió Autònoma del Mindanao Musulmà era de nou la regió més pobre del país, amb una taxa de pobresa del 55,3%, més del doble de la mitjana nacional. Al març, desenes de milers de membres del MILF es van reunir en un campament a la província de Lanao del Sud per a debatre sobre l'estat actual del procés de pau i l'estratègia a seguir en els següents mesos, i la direcció del grup va desmentir que hi haguessin lluites a la cúpula de l'organització. **El líder del MILF, Ebrahim Murad, va declarar que la negociació era el camí més realista per a posar fi al conflicte i va assenyalar que encara era possible arribar a un acord abans que finalitzés el mandat de Gloria Macapagal Arroyo.** En els mateixos dies, el Conseller Presidencial per al Procés de Pau, Jesús Dureza, va declarar que havia aprovat una nova proposta sobre els territoris ancestrals del poble moro.

Sobre les negociacions amb l'**MNLF**, la reunió tripartida que havia de celebrar-se a mitjans de gener amb l'Organització de la Conferència Islàmica va haver de cancel·lar-se, entre d'altres motius per la negativa del Govern que participés el fundador de l'MNLF, Nur Misauri, a qui li havien ofert la llibertat a canvi d'exiliar-se per tota la vida a Líbia, aspecte que va ser rebutjat per l'MNLF. Al febrer, no obstant això, els equips negociadors del govern i de l'MNLF es van reunir a Istanbul (Turquia), i van declarar la seva intenció de presentar propostes per a reformar la llei que suposadament hauria d'haver incorporat els principals aspectes de l'acord de pau signat entre ambdues parts el 1996. La següent reunió, en què s'avaluarà el treball que els cinc grups de treball estan desenvolupant, es portarà a terme entre el 12 i el 15 de maig.

A la regió d'**Aceh (Indonèsia)**, un informe del Banc Mundial va assenyalar que la pobresa a Aceh va disminuir durant l'any 2006 del 32,6% al 26,5%, una taxa inferior a l'anterior al tsunami. A pesar d'això, el BM va assenyalar que aquesta taxa era notablement superior a la de la mitjana indonèsia. Al març, alguns mitjans de comunicació locals van advertir sobre un increment de les veus que reivindiquen la creació de dues noves províncies (a les regions centrals i del Sud) a partir de l'actual província d'Aceh. Sobre la regió de **Papua Occidental**, a principis de gener capdavanters religiosos budistes, catòlics, hindús, musulmans i protestants van afirmar que la llei d'autonomia especial

aprovada a Djakarta fa sis anys estava sent ignorada tant per la policia com pels plans de desenvolupament del Govern, que segons aquests religiosos haurien dividit la població local a partir de línies ètniques i que haurien provocat la marginació de la població papú. A principis de febrer, l'Assemblea del Poble Papú i el Consell Legislatiu Papú van expressar la seva oposició a la proposta presentada al Parlament indonesi de dividir les actuals dues províncies de Papua Occidental en quatre. La partició de l'antiga regió d'Irian Jaya en les dues províncies actuals ja va generar diversos conflictes entre les autoritats locals i Djakarta. En aquest sentit, la *West Papua National Authority*, va amenaçar amb emprendre accions militars si les demandes del poble papú no eren ateses pel govern, i va celebrar els esforços del govern de Vanuatu per abordar la qüestió de Papua Occidental en el Comitè de Descolonització de les Nacions Unides. El president, Susilo Bambang Yudhoyono, va declarar que en dos mesos s'aprovaria una mesura legislativa d'emergència que reconegués i donés suport jurídic a la creació de la nova província de Papua Occidental, que el 2003 va ser reprovada pel Tribunal Constitucional i que en els últims anys ha provocat tensió política a la regió. Els líders de cinc districtes van anunciar la seva intenció de crear una nova província que, amb el nom de Pegunungan Tengah (Muntanyes centrals), se separaria de la província de Papua. A més, van anunciar la seva intenció de conformar un grup de treball perquè negociï la qüestió amb el president d'Indonèsia, a qui han instat que concreti la creació de la nova província abans de les eleccions generals del 2009.

A Myanmar, a mitjans de gener la capdavantera opositora i Premi Nobel de la Pau, Aung San Suu Kyi, va mantenir una reunió amb el Ministre de la Junta Militar designat per a conduir el procés de diàleg amb ella, Aung Myi Thaw. **La Junta Militar va autoritzar una trobada d'Aung San Suu Kyi amb membres del seu partit, l'NLD.** Després de la celebració de la trobada, el partit va assenyalar que Aung San Suu Kyi no estava satisfeta amb el procés de negociacions amb la Junta Militar, ja que no existia un cronograma que organitzés aquestes negociacions. Per altra banda, la junta militar de Myanmar va postergar una vegada més la invitació del Relator Especial de l'ONU, Ibrahim Gambari, que havia de visitar el país al novembre del 2007 i després al gener del 2008, encara que la va autoritzar per al mes de març, data en què es va poder entrevistar amb Aung San Suu Kyi, que continuava en arrest domiciliari. L'objectiu del viatge de Gambari era sol·licitar a la Junta que reformés el seu projecte de Constitució perquè permetés la participació de Suu Kyi en les pròximes eleccions, petició que va ser desestimada per la Junta. També es va especular que el Govern podria estar pressionant diferents grups armats ètnics perquè s'involucressin en major mesura en el procés de reformes polítiques que està impulsant. En aquest sentit, el Govern s'hauria reunit amb líders dels grups armats UWSA, KIO, SSA-N i CA. A mitjans de febrer, **la Junta Militar va anunciar la celebració d'un referèndum sobre la nova Constitució per al mes de maig i d'eleccions generals el 2010.** La celebració del referèndum suposaria el quart pas en el full de ruta a la democràcia establerta pel govern. Les eleccions tindrien l'objectiu de reemplaçar la junta militar per un govern representatiu, segons hauria assenyalat la pròpia junta. Les eleccions, no obstant això, seran gestionades per l'organització USDA, pròxima al govern i que ja ha ostentat la majoria dels seients en el procés de Convenció Nacional a través del qual s'ha elaborat la nova Constitució que serà sotmesa a votació. L'USDA a més és la responsable de la fustigació a nombrosos opositors a través de grups paramilitars. Aquesta organització podria transformar-se en un partit polític de cara a les eleccions del 2010. Després de l'anunci, dues de les principals organitzacions opositores al règim militar, el grup de la Generació d'Estudiants del 88 i l'Aliança de Tots els Monjos Budistes de Birmània, van fer una crida perquè la població votés en contra de la Constitució. Finalment, **el líder del grup armat d'oposició karen KNU, Mahn Sha, va morir després de ser tirotejat a casa seva a Tailàndia** per uns desconeguts. Després de l'assassinat, el KNU, que va acusar a les FFAA de Myanmar de ser les responsables, va proclamar nou líder al seu número dos, Ba Thin Sein. Nou premis Nobel encapçalats per l'Arquebisbe de Sud-àfrica, Desmond Tutu i el Dalai Lama, van reclamar al Consell de Seguretat de l'ONU així com als governs individuals que imposessin un embargament d'armes sobre la Junta Militar.

Respecte als conflictes en el sud de Tailàndia, i després de la formació d'un nou Govern, el Ministre d'Interior va declarar que el govern es plantejava concedir cert grau d'autonomia a les províncies del Sud de majoria musulmana, encara que no ha especificat cap mesura. El ministre també va declarar que la regió autònoma xinesa de Xinjiang, també de majoria musulmana, podria servir de model. No

obstant això, el Primer ministre, Samak Sundaravej, va relativitzar les intencions del seu executiu de concedir cert autogovern a les províncies meridionals.

Europa i Àsia Central

a) Àsia Central i Caucas

En el contenciós entre Armènia i Azerbaidjan per l'enclavament de Nagorno-Karabaj, durant el trimestre no es va assolir cap avenç, a pesar que la nova Presidència de torn de l'OSCE va anunciar que la gestió del conflicte estaria entre les seves prioritats i que presentaria una nova proposta en els primers mesos de l'any. A mitjans de febrer, no obstant això, el President azerí, Ilham Aliyev, va declarar en una trobada amb responsables de la UE en visita al Caucas Sud que l'Azerbaidjan estava preparada per a llançar una guerra amb la veïna Armènia pel territori en disputa de Nagorno-Karabaj. Al març, el Govern de l'Azerbaidjan va advertir que podria revisar les seves relacions amb França, Rússia i els EUA, tots ells països que presideixen de forma trilateral el Grup de Minsk de l'OSCE que actua com a mediador en el procés de negociació del conflicte. L'anunci es va produir després que els tres països, al costat de quatre més, votessin en contra d'una resolució no vinculant aprovada en l'Assemblea General de l'ONU i que instava Armènia a la retirada immediata, incondicional i completa de totes les forces armènies del territori de l'Azerbaidjan. Diversos diplomàtics van manifestar que el text, preparat per l'Azerbaidjan, no mostrava una aproximació equilibrada al problema.

Pel que fa els contenciosos de Geòrgia, en el mes de març l'ambaixador rus a l'OTAN, Dmitry Rogozin, va advertir a Geòrgia que si entrava a l'OTAN començaria el procés de secessió real de les regions d'Abkhàzia i Ossètia del Sud. A l'inici de l'any les autoritats d'Abkhàzia van anunciar que obririen una delegació a la meitat nord de Xipre, l'autoproclamada República Turca del Nord de Xipre, on la diàspora d'Abkhàzia suma unes 500 persones. A més, planegen establir relacions amb altres entitats no reconegudes com Estats, com és el cas de Taiwan. El líder d'Abkhàzia, Sergey Bagapsh, va descartar a més la possibilitat de mantenir converses amb el President georgià, Mikheil Saakashvili, que havia guanyat les eleccions presidencials. Per la seva banda, el Ministre georgià en funcions per a la resolució de conflictes, David Bakradze, va manifestar que el Govern de Geòrgia no signarà una declaració sobre el no ús de la força, tal com plantejava Rússia, ja que seria interpretada com un acord entre dos Estats. A finals de gener, Temur Iakobashvili, la persona designada per a ocupar el càrrec de Ministre per a la Reintegració (cartera successora del Ministre per a la Resolució de Conflictes), va anunciar que adoptaria una aproximació **multidimensional als conflictes d'Abkhàzia i Ossètia del Sud**. Després de la seva aprovació com a nou ministre, presentarà un pla d'acció, que serà el resultat de consultes prèvies amb diversos experts. Iakobashvili també va manifestar que el seu ministeri intentarà establir diàleg directe amb els líders d'Abkhàzia i d'Ossètia, així com amb Rússia i amb la comunitat internacional. En aquest sentit, va assenyalar com una prioritat incrementar el rol que ocupen la UE i els EUA en els processos de resolució d'ambdós conflictes. Per contra, el líder de l'autoproclamada república d'Abkhàzia, Sergey Bagapsh, va manifestar que compartia la impressió del Secretari General de l'ONU que el procés negociador estava en punt mort, i va proposar iniciar converses sobre la **nova proposta d'Abkhàzia per a la resolució del conflicte, un document conegut com Clau per al Futur**. No obstant això, a finals de febrer, Sergey Bagapsh va anunciar la mobilització parcial de tropes per a defensar-se d'una possible incursió de Geòrgia, i va descartar qualsevol possibilitat de negociacions amb Geòrgia fins que les forces de seguretat d'aquest país es retirin del congost de Kodori. Rússia va anunciar que aixecaria les restriccions comercials a la regió d'Abkhàzia imposades el 1996, mesura que significaria un suport a la seva sobirania de facto. Tot i aquestes tensions en les declaracions verbals, Geòrgia i Rússia van acordar el control conjunt dels passos fronterers i de duanes de Psou (a la frontera entre Abkhàzia i Rússia) i del túnel de Roki (en la frontera entre Ossètia del Sud i Rússia), i van mostrar la seva disposició a realitzar un control conjunt sobre aquests passos. Sobre el contenciós d'Ossètia del Sud, el líder de la regió independent de facto, Eduard Kokoity, va anunciar que desitjava reunir-se amb el President georgià, Mikheil Saakashvili, i que volia abordar amb ell tres qüestions, principalment: la desmilitarització de la zona de conflicte, incloent la signatura d'un acord sobre el no ús de la força; la rehabilitació econòmica; i l'estatus polític d'Ossètia del Sud. En el plànol econòmic, Kokoity va afirmar que volia abordar la proposta de creació

d'una "zona de preferència econòmica", que comprendria Ossètia del Sud, la regió d'Alagiri d'Ossètia del Nord i la regió georgiana de Gori (frontera sud d'Ossètia del Sud). Les propostes formen part del pla de tres etapes proposat a la fi del 2005 pels líders de l'autoproclamada república en resposta a iniciatives georgianes. A més, Kokoity va reiterar l'interès del seu Govern de continuar les converses amb Geòrgia a través de la comissió quadripartida *Joint Control Commission*, format que no considerava esgotat. A la fi de febrer, no obstant això, el parlament de l'autoproclamada República d'Ossètia del Sud va fer una crida a la comunitat internacional perquè reconegués la seva independència, tot afirmant que el procés de Kosovo era un precedent i un argument convincent per al reconeixement d'Ossètia del Sud. Al març, Geòrgia va anunciar la seva decisió de retirar-se del format de l'òrgan quadripartit mediador *Joint Control Commission* (JCC, per les seves sigles en anglès, òrgan integrat per Rússia, Geòrgia, Ossètia del Sud i Ossètia del Nord, i amb l'OSCE com organització observadora) i la seva proposta de reformular la seva estructura per a transformar-lo en un òrgan de format 2+2+2. El nou format contempla donar un paper mediador a la UE i a l'OSCE, aspecte que va ser rebutjat per Ossètia del Sud.

b) Europa

Respecte al conflicte que divideix Xipre en dues comunitats, el candidat vencedor a la segona ronda de les eleccions presidencials, Demetris Christofias, va anunciar la seva intenció de reunir-se com més aviat millor amb el seu homòleg turc-xipriota per abordar la resolució del conflicte de l'illa, i va fer una crida d'amistat a la meitat nord de l'illa, demanant-los que treballessin junts per la causa comuna de la pau. El candidat perdedor de la segona ronda, Ioannis Kasoulides, es va oferir a col·laborar en la recerca d'una solució definitiva a la divisió de l'illa. Per la seva banda, el líder de la comunitat turc-xipriota, Mehmet Ali Talat, va felicitar Christofias per la seva victòria i es va comprometre a resoldre el conflicte. També la Comissió Europea va instar Christofias a assolir un acord de pau. **Els líders polítics de les dues comunitats de l'illa van acordar en la seva trobada del 21 de març reprendre les negociacions per a buscar una solució definitiva al conflicte.** El líder turc-xipriota, Mehmet Ali Talat, i el seu homòleg grec-xipriota es van comprometre a establir grups de treball i comitès tècnics de les dues comunitats perquè comencessin a preparar una agenda per a reprendre les negociacions sobre la reunificació. Per altra banda, des de les Nacions Unides es va informar que el **Sotssecretari General per a Assumptes Polítics, Lynn Pascoe, liderarà un equip que es desplaçarà a Xipre a finals de mes per a avaluar les necessitats que afronta el procés de diàleg per al seu èxit.**

En relació al conflicte de Kosovo, ja a principis de gener el Parlament kosovar sorgit després de les eleccions de novembre va protegir per àmplia majoria la coalició governamental acordada pels dos principals partits, el Partit Democràtic de Kosovo (PDK) i la Lliga Democràtica de Kosovo (LDK) i va triar el líder del PDK, Hashim Thaci, com a Primer ministre. Thaci va afirmar immediatament que Kosovo proclamaria la seva independència en un termini de setmanes i de forma coordinada amb els EUA i la UE. Poc després, **a mitjans de febrer, el parlament de Kosovo va aprovar per unanimitat la proclamació de la independència de la fins ara província sèrbia.** Com a resposta, el govern de Sèrbia va assenyalar que la proclamació de la independència suposava una violació del dret internacional i va retirar els seus ambaixadors als EUA, França i Turquia com a protesta pel reconeixement d'aquests països a la independència de Kosovo. A la UE no va haver-hi consens per al reconeixement de la independència kosovar. Tanmateix, la UE va aprovar el finançament, les directrius legals i el marc operatiu de la missió de 1.800 membres que desplegarà l'organització a Kosovo. Es va poder arribar a l'acord mitjançant l'abstenció de Grècia, que es va mostrar contrària a la independència de Kosovo. La missió estarà integrada per jutges, fiscals i policies, i la seva tasca serà assegurar que el Govern kosovar compleix amb els estàndards establerts en el pla dissenyat per l'Enviat Especial del Secretari General de l'ONU per a la resolució de l'estatus de Kosovo, Martti Ahtisaari. Al març, Croàcia, Bulgària i Hongria, tres dels països veïns de Kosovo, van acordar en un comunicat conjunt reconèixer la independència de Kosovo, al mateix temps que van anunciar la seva intenció de desenvolupar llaços amb Sèrbia. El ministre de Sèrbia per a Kosovo, Slobodan Samardzic, va afirmar per la seva banda que havia presentat a la UNMIK una **proposta de pla per a la divisió funcional de serbis i albanesos de Kosovo, que segons fonts diplomàtiques equivaldria a la partició de Kosovo,** opció fins ara rebutjada pels EUA i la UE. En qualsevol cas, el nou govern de Kosovo va adoptar gestos positius cap a la minoria sèrbia i es va comprometre a protegir els drets de les minories.

A **Turquia**, al llarg del primer trimestre no es va iniciar cap tipus de negociació pública amb el PKK del Kurdistan turc. A principis de gener, el **President de Turquia, Abdullah Gül**, va descartar tota negociació amb el PKK, i va afirmar que una solució política amb el grup armat seria impossible ja que es tracta de terroristes. Segons Gül, el Govern turc treballa en una sèrie de mesures econòmiques i socials (com augmentar la inversió econòmica en el sud-est del país o augmentar les llibertats per a la població kurda) però també va assegurar que no es tractava d'una solució política. **El primer ministre turc, Recep Tayyip Erdogan**, va anunciar que el govern planejava invertir uns **12.000 milions de dòlars en un programa de cinc anys de finançament de projectes per al desenvolupament econòmic del sud-est turc**, en el marc de l'ampliació de l'estratègia antiterrorista amb iniciatives de tipus econòmic, social i cultural, i amb la finalitat de restar suport social de la població kurda al grup armat PKK. Per altra banda, el Govern va clarificar que la mesura d'amnistia que va anunciar el Primer ministre al desembre no implicaria una nova llei, sinó que consistiria en aplicar l'article 221 del codi penal, conegut com la llei del penediment, a membres del PKK. Al febrer, les FFAA turques van llançar una àmplia ofensiva al nord de l'Iraq per a combatre les bases de la reraguarda del PKK, produint centenars de víctimes. La fi de l'operació va arribar després de la crida per part del secretari de defensa dels EUA, Robert Gates, que va recomanar acabar amb l'operació com més aviat millor. No obstant això, el cap de l'estat major, el general Yasar Büyükanit va assenyalar que podrien portar-se a terme noves operacions en el nord, però al mateix temps va admetre que la via militar per si sola no resoliria la qüestió kurda. El cap de l'exèrcit de terra, el general Ilker Basbug, va manifestar que a més de mesures militars es necessiten mesures econòmiques que afavoreixin al sud-est turc. En un altre ordre de coses, el Parlament de la Pau, que agrupa organitzacions i membres de la societat civil de Turquia, va afirmar que era urgent la resolució de la qüestió kurda per la via política i pacífica. Al març, Erdogan va anunciar la intenció del govern de dedicar un canal estatal de televisió a l'emissió en llengua kurda, iniciativa que podria començar en el termini d'uns mesos. Paral·lelament, **el KCK, nom amb el qual també es coneix al PKK, va apel·lar en un nou comunicat difós pel congrés Nacional del Kurdistan (KNK) a buscar una solució dialogada al conflicte**, i va afirmar que en cas de resposta positiva del govern estaven disposats a assumir totes les seves responsabilitats i a obrir una nova fase en la qual les armes no tindrien cabuda en la resolució de la qüestió kurda. El Primer ministre turc, no obstant això, es va negar a abordar amb el partit pro-kurd DTP la qüestió kurda fins que la formació no designi el grup armat PKK com organització terrorista.

Orient Mitjà

Respecte als intents per a pacificar l'Iraq, a l'iniciar-se l'any el cap de la UNAMI, Staffan De Mistura, va afirmar que la situació de seguretat en el país havia millorat, però que era necessari arribar a un consens polític perquè la violència experimentés una reducció a llarg termini. A més, alguns analistes van expressar la impossibilitat d'aprovar una nova llei per a les eleccions locals de l'1 d'octubre davant els desacords expressats pel vicepresident, fet que va suposar un nou cop per als intents de reconciliació. Per altra banda, un informe de l'ONU indicava a primers d'any que quatre milions d'iraquians passaven fam i que el 40% de la població no tenia accés a aigua potable tot i la riquesa provinent del petroli i de la prosperitat econòmica. A escala política és destacable que a la fi de febrer, el president d'Iran, Mahmud Ahmadineyad, va visitar l'Iraq. Aquesta va ser la primera visita d'un mandatari iranià al país veí des que els dos països es van enfrontar entre el 1980 i el 1989. En el mes de març, es van produir forts combats entre la milícia d'Al-Mahdi i les forces iraquianes i nord-americanes a Bàssora. Després d'això, el líder de la milícia, Moqtada al-Sadr, que havia declarat una treva unilateral el passat mes d'agost, va amenaçar amb manifestacions, vagues i mesures de desobediència civil a tot el país i, si aquestes mesures no fossin suficients, va afirmar que recorreria a altres mètodes si els atacs no es detenien i com a protesta per les detencions dels seus seguidors.

Sobre els diàlegs que intenten establir **Israel i Palestina**, i malgrat que no van cessar els atacs selectius de les FFAA israelianes sobre Gaza, que van provocar 125 morts en cinc dies des del 27 de febrer, durant el primer trimestre es van realitzar diverses trobades per buscar solucions al conflicte. A principis de gener, el President palestí, Mahmoud Abbas, va afirmar que s'estarien desenvolupant **contactes confidencials entre Israel i Hamàs a Suïssa**, segons li hauria comunicat la consellera federal suïssa Micheline Calmy-Rey. En aquestes converses també hauria participat el Primer ministre de Gaza, Ismael Haniya. Segons va publicar el diari suís Le Temps, el document seria una declaració d'intencions en el qual les parts contemplarien la negociació d'una treva a llarg termini (almenys 10

anys) amb què Hamàs aconseguiria interrompre el llançament de coets Kassan i Israel acabaria amb la seva política de 'liquidació'. En relació a les converses de pau mantingudes a Jerusalem el 13 de gener entre la Ministra israeliana, Tzipi Livni, i l'antic Primer ministre palestí, Ahmed Qurei, ambdós participants les van descriure com positives. A mitjans de gener, milers de palestins van creuar el pas de Rafah, al sud de Gaza, a la frontera amb Egipte, després que part del mur que separa ambdós territoris fos derrocat per càrregues explosives. Es calcula que uns 50.000 palestins van entrar a Egipte per a aprovisionar-se de mercaderies no disponibles a Gaza. Al febrer, alguns mitjans de comunicació van assenyalar que consellers israelians per al procés de pau havien presentat a la negociadora israeliana, la Ministra d'Exteriors Tzipi Livni, opcions per a les negociacions de pau que inclourien fixar les fronteres provisionals i acceptar tropes internacionals. Per altra banda, un equip d'experts de seguretat israelians van presentar un pla per a canviar l'actual sistema de tancaments a Cisjordània per un d'alternatiu que permetria oferir garanties de seguretat a Israel alhora que alleugeriria les restriccions cap als palestins i permetria el seu creixement econòmic. No obstant això, i per la lentitud de tot el procés, el primer ministre israelià, Ehud Olmert, i el president palestí, Mahmoud Abbas, van acordar accelerar les converses davant les crítiques formulades a Israel per no fer prou per a aconseguir un acord per a la creació d'un Estat palestí aquest any. En aquest cúmul d'informacions sobre presumptes reunions, a principis de març Israel va desmentir que s'estiguessin portant a terme converses amb Hamàs per arribar a una treva amb la mediació d'Egipte, després que així ho afirmés el president palestí, Mahmoud Abbas, que havia interromput les negociacions de pau i qualsevol contacte a tots els nivells amb Israel l'1 de març en protesta pels atacs israelians a la Franja de Gaza. No obstant això, responsables del govern palestí van afirmar que el mediador egipci Omar Suleiman, Ministre sense Cartera i cap dels Serveis d'Intel·ligència, presentaria una proposta de treva a Israel i a Hamàs que inclouria un cessament mutu d'hostilitats i la garantia israeliana d'obrir els punts fronterers crucials. Finalment, Rice també va informar que un comitè especial format per palestins, israelians i els EUA, dirigit pel general nord-americà William Fraser, es reuniria per a avaluar el compliment dels compromisos adquirits per les parts en el marc del Full de Ruta. Al març, **Hamàs va oferir un alto el foc a Israel a canvi de la fi dels atacs de l'exèrcit israelià i la reobertura dels punts de trànsit de Gaza.** Així mateix, Hamàs va manifestar el seu desig de decidir sobre aquests passos fronterers, qüestió rebutjada per Israel. En un discurs d'Ismael Haniya, líder de Hamàs a Gaza, el 12 de març, aquest va afirmar que l'alto el foc hauria de ser recíproc, complet i simultani, alhora que hauria d'aplicar-se tant a Cisjordània com a Gaza. No obstant això, el llançament d'una desena de coets i de projectils el mateix dia 12 va posar fi a quatre dies de treva de facto entre ambdues parts, després de l'ofensiva israeliana a gran escala que va provocar més d'un centenar de morts a Gaza. Malgrat aquests contratemps, fonts egípcies oficials van informar de la presència de delegacions de Hamàs (encapçalada per Mahmoud al-Zahar) i de Yihad islàmica el 6 de març per a negociar un possible alto el foc amb Israel. Les delegacions es van reunir amb col·laboradors del cap dels serveis d'intel·ligència egipcis, Omar Suleiman. D'altra banda, els EUA van enviar un alt responsable del departament d'Estat, David Welch, a El Caire per a donar suport als esforços de mediació.

Respecte a les lluites entre les faccions palestines, després de cinc dies de negociacions afavorides pel president del Iemen, líders de Hamàs i de Fatah van signar el document "Declaració de Sanaa", que contempla reprendre converses a l'abril sobre la tornada a la situació que prevalia a Gaza abans de la presa del poder de Hamàs el passat juny, la celebració d'eleccions anticipades en els territoris palestins, i la represa del diàleg sobre la base dels acords d'El Caire (2005) i de la Meca (2007), la reinstauració de les forces de seguretat dirigides per l'ANUS, i d'un govern d'unió nacional. Un dels delegats de Hamàs en les converses al Iemen, Moussa Abu Marzuk, va afirmar que Fatah havia comès l'error d'enviar una delegació que no tenia res a veure amb la qüestió entre Fatah i Hamàs, sinó que havia enviat una delegació de l'OLP (Organització d'Alliberament de Palestina, que engloba a Fatah).

Respecte al conflicte del Líban, la Lliga Àrab va presentar al gener, amb el beneplàcit de Síria, un pla que contemplava l'elecció d'un nou president, la formació d'un govern d'unitat nacional i l'adopció d'una nova llei electoral. Al febrer, no obstant això, es va incrementar la tensió després de l'assassinat a Damasc d'Imad Moughniyeh, cap d'operacions especials de la Resistència Islàmica, braç armat de Hezbollah, al mateix temps que van continuar les violacions de l'espai aeri libanès per part d'Israel. Al març, el govern del Líban va rebutjar la invitació formulada per Síria per a assistir a la Cimera de la Lliga Àrab que havia de celebrar-se a Damasc el 29 de març, enmig d'una crisi institucional que va fer que l'elecció presidencial fos posposada pel 22 d'abril després de 17 intents.

En relació al conflicte del **Iemen**, a principis de gener fonts locals van informar de l'augment de la presència militar en diversos districtes de la província de Sa'ada i de diversos enfrontaments entre l'exèrcit i seguidors del clergue Al-Houthi, després de la ruptura de la treva aconseguida l'any anterior. Un mes més tard, però, el portaveu del comitè mediador responsable de la supervisió del recent acord de pau a la província de Sa'ada, Abdu Mohammad al-Jundi, va afirmar que 347 persones havien estat alliberades en el marc de l'acord i que en els pròxims dies serien alliberades la resta. **L'acord, signat l'1 de febrer amb la mediació de Qatar**, va ser una renovació d'aquell establert el passat juny, que va fracassar després d'haver-se reprès els combats a principis d'any. Segons el líder del grup rebel, Abdul-Malik al-Houthi, l'objectiu del recent acord era implementar els punts assenyalats en el primer, encara que va afirmar que s'havia acordat no revelar el contingut complet del nou document. El Govern va manifestar que s'havien format quatre subcomitès: un per a avaluar els danys i determinar les compensacions (vehiculades a través del Comitè de la Creu Roja Qatariana), un segon per a controlar les violacions i garantir el compliment de la llei en tots els districtes; un tercer comitè per a rebre la llista de noms amb persones desaparegudes i detingudes per a poder alliberar-les; i, finalment, un altre comitè per a rebre la llista d'armes en mans dels seguidors d'Al-Houthi. Al març, el representant dels seguidors d'Al-Houthi, el Seick Saleh Habra, va alertar que no era possible procedir a l'abandonament de les posicions en la muntanya, tal com establia el punt set de l'acord de Doha signat amb el govern, a causa de la permanència de les tropes de l'exèrcit als pobles i zones rurals, contràriament a allò acordat. Així mateix, el president del Comitè mediador presidencial, Abdu Mohammed Al-Janadi, encarregat de la supervisió del compliment de l'acord, va informar que el govern havia rebutjat l'alliberament de seguidors d'Al-Houthi pel temor que es veiessin de nou implicats en enfrontaments, tal com ja havia succeït el 2006.